

Wij kunnen hen niet vinden, want je kunt ze amper zien.
Ze zijn zo mini-micro-niem en bang van mensen bovendien.
Een zetelwezen is zoveel kleiner dan een prutje in je oog.
Het is nauwelijks iets meer dan twee muggenstrontjes hoog.

Jij ziet jouw woonkamer, maar zij zien een planeet.
Een snotje onder de bank gegooid, komt aan als een komeet.

Voor zetelwezens zijn jij en ik een reuzendondersoort,
die in hun wereld niet gezien wordt, maar wel heel vaak gehoord.
Als mensen praten, klinken woorden giga-groot,
een simpel 'Hallo' klinkt als de hoorn van een boot.
Zetelwezens voelen onze stappen, dan kreunt en dreunt de grond.
Als jij straks op de sofa springt, vliegen hun spullen in het rond.

Ik hoor je bijna denken: komen ze dan nooit onder de sofa uit?
Zijn ze niet benieuwd naar de bron van dat geluid?’

In hun wereld zijn ze veilig, want een mens kan daar niet komen.
Maar heel af en toe, volgt zo'n wezen onverwacht haar eigen wilde dromen.

Zo wil Eeltje Hikkeldip heel graag iemand ontmoeten.
Gewoon even hallo zeggen, goedendag en lieve groeten.
Maar ze waarschuwt zichzelf meteen:
Eeltje, laat dat plan toch varen!
Ver weg is er een wereld vol dreiging en gevaren.
Stel dat het er te warm is, of juist heel erg fris.
Stel dat ik mij vergis, of mijn meubeltje mij mist.
Eeltje vindt altijd een reden om te blijven waar ze is.
Zo maakt ze van haar zetel een soort gevangenis.

Eeltje piekert, tobt en denkt
en dat duurt vele dagen lang,
maar van pieker-tobben-denken
word je geen greintje minder bang.

